

בְּאַלֵּהִים נַעֲשֶׂה-חֵיל וְהוּא יָבוֹס צָרֵינוּ:

היבטים לשוניים שמיני פה

שר וגדול נפל בישראל. נעדר מעם ישראל הרב הגדול הגאון ר' מאיר נסים מאזוז ז"ל, שבמידה רבה הקים את עולה של חכמת הדקדוק בציבור שומרי המצוות התורנית¹. יהי זכרו ברוך. דקדוקי קריאה והדרכה לקורא בפרשת שמני ובהפטרה ובראשון של תזריע

ט ד נִרְאָה: האל"ף בקמץ

ט ו וִירָא: הוא"ו בשווא נע ולא בפתח

ט טו וַיִּחַטְּאֵהוּ: הטי"ת בשווא נע בגלל הדגש. אין לקרוא וַיִּחַטְּאוּ²

ט יז עליית שני

ט כ וְהִמְכֹּסָה: המ"ם בשווא נע

ט כד עליית שלישי

וַתֵּצֵא אֵשׁ: טעם נסוג אחור לת"ו וכן הוא בהמשך בפרק י ב וַתֵּאֲכַל הטעם בת"ו מלעיל, כן הוא בהמשך בפרק י ב

י א וַיִּקְרְבוּ: עפ"י רוב, מוטעם בגרש³.

לֹא צֹוָה אַתֶּם: הלמ"ד במרכא כפולה

י ד קָרְבָּו: שני טעמים באותה תיבה, יש לקרוא קודם את הגרשיים ולאחר מכן את התלישא⁴

י ו רֹאשֵׁיכֶם: הר"ש בקמץ גדול.

אַל-תִּפְרָעוּ: במונח לגרמיה⁵ אֲשֶׁר שָׂרָף ה':

כך היא ההטעמה ולא כקורן ואחרים אשר הטעימו מרכא-טפחא

¹ במקומות מסוימים אין לנו הסכמה לשיטתו ולמסקנותיו, אבל לא יכולתי להתעלם ממנו בגליון העוסק בדקדוק ובלשון.

² או וַיִּחַטְּאוּ במבטא ה"ישראלי" שאינו מבחין בין אל"ף לה"א....

³ בתורה קדומה מוטעם בקדמא.

⁴ מקומה של תלישא גדולה הוא תמיד על האות הראשונה של המילה, לכן לא הייתה אפשרות אחרת לסמן את הטעמים

⁵ יש מסתפקים במונח יחיד ואחריו פסק ואחריו רביע, אם הוא פסק שאחרי טעם מחבר או לגרמיה, שאז הוא מפסיק, כמו בפרשת נשא: שְׁנֵיהֶם | מְלָאִים. בתכנת הכתר הוצאת בר-אילן החליטו שהוא פסק (אפשר להבחין אם הפסק קרוב למילת המונח או רחוק ממנה). ראה עוד בספר טעמי המקרא של ר"מ ברויאר ז"ל. לפי הרב ברויאר ישנם עוד שני מקומות נוספים בתורה בהם ישנו פסק לאחר המונח, והוא נחשב למונח לגרמיה למרות שאין רביע לאחריו: בספר בראשית בסוף פרשת תולדת אֶת-מַחְלָתוֹ בַּת-יִשְׁמָעֵאל וביקרא בפרשת אמר אֲשֶׁר-יִצְחָק עָלֵדְאֵשׁוֹ וְשָׁמֶן הַמִּשְׁחָה.

י וְלִהְבִּדִּיל: הַלֹּמֵד בְּשׁוּוֹא נֶע, בְּכִי לִנִּיגְרֵד הַלֹּמֵד הָרִאשׁוֹנָה בְּחֹטֵף פֶּתַח לְהוֹרוֹת עַל הַנֶּעֱת
הַשׁוּוֹא וְלֹא עַל קְרִיאַת הַחֹטֵף עֲצֻמוֹ⁶

י ב עליית רביעי

י יג חֲקֹךְ וְחֶק-בְּנִיָּה: הַחִי"ת בְּשָׁנֵי הַמִּקְרִים בְּקֻמָּץ קֶטֶן, כֵּן הַדָּבָר בְּפִסּוּק הַבֵּא.

כִּי-כֵן צִוִּיתִי: הַצִּד"י בְּקִיבוּץ, בְּפִסּוּק יח הַצִּד"י בְּחִירָק

י טז עליית חמישי

י יט וְאֶכְלֵתִי: בְּמַלְעִיל. הַיֵּיטֵב בְּעֵינֵי ה': הַה"א בְּפֶתַח וְהִי"ד דְּגוּשָׁה⁷

י א עליית ששי

י א ז וְשִׁסַּע שִׁסַּע: תִּיבָה רִאשׁוֹנָה בְּמַלְרַע, אֵין טַעַם נִסּוּג אַחֲוֹר. וְהוּא גִּרָה לֹא-יִגָּר: טַעַם

טַפְחָא בְּתִיבַת וְהוּא

י א ט בִּימָיִם: הִי"ד בְּקֻמָּץ וְדָגֵשׁ חֲזָק בְּמ"ם הָרִאשׁוֹנָה, רִבִּים שֶׁל י"ם לְהַבְדִּיל מִרִבִּים שֶׁל יוֹם, כֵּן
הַדָּבָר בְּפִסּוּק י

י א יג הָעֲזִינָה: הַעִי"ן בְּקֻמָּץ קֶטֶן

י א יח וְאֶת-הָרַחֵם: בְּמַלְרַע

י א כב וְאֶת-הַסִּלְעָם: הַסִּמ"ך בְּקֻמָּץ קֶטֶן

י א לב וְכָל אֲשֶׁר-יִפֹּל-עָלָיו: כֵּךְ הִיא הַהֲטַעְמָה וְלֹא כְּקוֹרֵן אֲשֶׁר הַטַּעֲמִים מוֹנַח בְּתִיבַת יִפֹּל

י א לג עליית שביעי

י א לה יִתֵּץ: קֻמָּץ בְּטִיפְחָא

י א לו מַעִין: הַעִי"ן בְּשׁוּוֹא נַח

י א מג תִּטְמָאוּ: הַתִּי"ו בְּחִירָק וְלֹא בְּשׁוּוֹא, מִשְׁקַל סָבִיל (הַתַּפְעַל) אֵין לְהַבְלִיעַ אֶת הָאֱל"ף, לֹא
תִּטְמוּ

י א מה עליית מפטיר

הַפִּטְרַת פֶּרֶשֶׁת שְׁמִינִי שְׁמוּאֵל ב ו:

ה וּבְמִנְעֻנֵּים: הַנּו"ן הַשְּׁנִיָּה בְּשׁוּוֹא נַח.

וּבְצִלְצָלִים: הַבִּי"ת בְּשׁוּא נַח הַצִּד"י הַשְּׁנִיָּה בְּשׁוּא נַע⁸

ו וַיֵּאָחֵז: בְּמַלְעִיל

⁶ לגבי קריאת השוא כבר צוין כמה פעמים שמי שרגיל לקרוא שוא נע כסגול (המנהג הרגיל), אין טעם שישנה לחטף פתח בלא-גרונות

⁷ כמשפט ה"א הידיעה, אך לא כל המפרשים פירשו כך את ה"א. הפועל עם ה"א הידיעה צריך לבוא בזמן הווה (בינוני) ואין כן הדבר. ולכן קשה כאן ההכרעה אם מדובר בה"א הידיעה או ה"א השאלה

⁸ היא מנוקדת בחטף סגול, כנראה בהשפעת הסגול בצד"י הראשונה. במבטא הרגיל שלנו אין למעשה הבדל בין חטף סגול לשוא נע.

יא וַיִּבְרָךְ: במלעיל, וכן הוא כל 'ויברך' שבמקרא

כב וַנִּקְלְתִּי: מלעיל

ח לְדָוִד: כן צריך להיות, בלמ"ד, בחלק מהחומשים אין למ"ד

יא וַהֲנִיחֹתִי: מלעיל

טז וַנֶּאֱמָן: האל"ף בשוא נח לא בחטף

ראשון של תזריע:

יב ב וַיִּלְכְּדֵה: אי הקפדה על השווא נע בלמ"ד משבשת את המשמעות.

וַטְמָאָה: המ"ם בשוא נע, והאל"ף צריכה להשמע. לא לקרוא וְטָמָה. וכן בפסוק ה

יב ד בְּדַמִּי טְהָרָה: אין מפיק בה"א. יְמִי טְהָרָה: הה"א מופקת

יב ה שני במנחת שבת

על-דַּמִּי טְהָרָה: אין מפיק בה"א

יב ו וַבְּמִלֵּאת: הלמ"ד בחולם והאל"ף אינה מונעת נקרא וּבְמִלּוֹת. יְמִי טְהָרָה: הה"א מופקת

יג א שלישי במנחת שבת

יג ג הוּא: יש לשים לב בכל הפרשה מתי מנוקד הוא ומתי מנוקד הוא

יג ד וּשְׁעָרָה: אין מפיק בה"א

יג ה לֹא-פָשָׁה: ש"ן שמאלית

זרע שמשון⁹ וַיֹּאמֶר אֶל אֶהָרֹן קַח לְךָ עֵגֶל בֶּן בָּקָר לְחֹטָאת וְאֵיל לְעֹלָה תְּמִימִם וְחִזְקָרֵב לִפְנֵי יְיָ. ברש"י להודיע שמכפר לו הקב"ה ע"י עגל זה על מעשה העגל שעשה. וצ"ב מה שנקט הלשון 'להודיע', דלכאורה היה צריך לכתוב בקיצור ובפשיטות 'עגל', 'לכפר על מעשה העגל'. ועוד קשה מפני מה אהרן הביא עגל לחטאת, ואילו ישראל הביאו עגל לקרבן עולה. ויש לבאר עפ"י מה שאמרו (ר"ה כו.) שאין כהן גדול נכנס להקטיר קטורת בקודש הקדשים עם בגדי זהב, כי אין קטיגור נעשה סניגור ומעורר קטרוג, שע"י שנכנס בבגדי זהב מזכיר את העגל שנעשה מזהב. וא"כ קשה היאך אהרן הקריב עגל לחטאתו הרי בכך מעורר קטרוג מעון העגל. אכן אדרבה מכאן דייקא שאהרן נצטווה להביא עגל לחטאת, יש ראייה שאהרן לא חטא, ומה שעשה היה רק כמו גרמא בעלמא ושגגה ואונס, כי אם היה חוטא בעגל הרי זה היה קטיגור ולא יכול להיעשות סניגור, ולא היה יכול להקריב את העגל כפי שמצינו בגמרא הנ"ל. ועפ"י מובן מדוע רש"י לא כתב בסתמא שיביא עגל לכפר על מעשה העגל, כי אם היה כותב כך, היה נשמע שכל הטעם שהביא אהרן את העגל היה בשביל לכפר על עצמו במה שחטא. והלא זה אינו, שהרי לא חטא אהרן בעגל, ומשום כן בדוקא דקדק רש"י וכתב 'להודיע שמכפר' וכו', והיינו שצויה הקב"ה לאהרן להביא עגל בשביל להודיע לאחרים שנראה להם שהיה במעשי אהרן חטא, שאף הם ידעו נאמנה שלא היה כאן חטא. ולפ"ז מתבאר נמי מדוע אהרן נצטווה להביא את העגל לחטאת, ואילו ישראל הביאו איל לעולה, והיינו משום שאצל אהרן

⁹ המערכת ששולחת אלי את זרע שמשון לפעמים מכניסה מאמרים שכבר היו בשנים קודמות. ולי קשה לעקוב מה נכנס בעבר, לכן תתכן כפילות.

שלא חטא ליכא חשש שהקטיגור יהיה סניגור, [שאצלו אין זה קטיגור], אמנם בני ישראל לא היו יכולים להביא את העגל לעולה מפני שחטאו ואין קטיגור נעשה סניגור.

הכתב והקבלה. וַיִּמְצְאוּ. פירש"י ז"ל לשון הושטה והזמנה, ויש הבדל בין (ו)הקריבו ובין (ו)המציאו, הקרבה נופל על המקריב דבר אל חברו אף על פי שאינו נותן אותו אל ידו, כמו בַּסֶּפֶל אֲדִירִים הִקְרִיבָה חֲמָאָה (שופטים ה, כה), אבל המצאה אינו אלא שנותנו לידי, כי מצא בקל על דבר שבא לידי כמו שאמרו (ב"מ ב א) וַמִּצְאָתָהּ (דברים כב, ג) דאתא לידי משמע, ובהפעיל כשממציאו מיד ליד על יד חברו, ולכן בחטאת לבד אמר ויקריבו, כי דם חטאת לבד נותן באצבע, ואם כן המזרק ביד המקריב ואהרן טובל בו אצבעו, וכן אמר וַיִּטְבֹּל אֶצְבָּעוֹ בְּדָם וַהֲוֹ (ו)הקריבו, אבל עולה ושלמים שזורק מן המזרק היו צריכין לתת המזרק בידו וזהו וַיִּמְצְאוּ שהם המציאו אותו לידי (רנ"ו¹⁰).

גם הרב דוב לנדו נר"ו כתב כדברים האלה וכן כתב הנצי"ב ז"ל. וַיִּקְרְבוּ בְּנֵי אֶהֱרֹן אֶת הַדָּם אֵלָיו וַיִּטְבֹּל אֶצְבָּעוֹ בְּדָם. בקרבן עולה וכן בשלמים, נאמר וַיִּמְצְאוּ וכו'. והענין פשוט, דחטאת דינה בטבילת אצבע, א"כ לא הוצרכו אלא לקרב את הדם אליו והוא טבל את אצבעו וזהו על המזבח, אבל בעולה ובשלמים דדין זריקתם מתוך הכלי שפיר שייך לשון וַיִּמְצְאוּ, שהמציאו ונתנו לידי את הדם כדי שיזרק מתוך הכלי כמשפט. ופשוט. אח"כ שמעתי שהנצי"ב זצ"ל כ"כ בהעמק דבר. הרב אליעזר פולאייס נר"ו. וַיִּמְצְאוּ ת"א ואמציאו, כמו כי מטי להתם, כשהגיע לשם, וזה כעין דברי רש"י ז"ל שכתב לשון הושטה והזמנה.

הרב אליעזר פולאייס נר"ו. וַיִּשְׁחָטוּהוּ וַיִּחַטְּאוּהוּ בְּרֹאשׁוֹ, פרש"י ויחטאוהו עשאו כמשפט חטאת בראשון כעגל שלו, ומשמע שהי' כל מעשהו כעגל שלו וא"כ משמע נמי שנשרף הבשר דומיא דעגל שלו, וכ"כ הספורנו להדיא, וצ"ע דהא לק' י' ט"ז כתב רש"י ז"ל ושאר מפרשים דשעיר העם לא נשרף, וכן אמרינן להדיא זבחים ק"א ב' דאחד נשרף ולא שלשתן, ואונקלוס אמר וכפר בדמה כקדמאה, משמע דדוקא הזאתו היתה כעגל החטאת ולא כל מעשהו, (מיהו י"ל דמה שפי' כן הוא משום דכך מפרש פ"ה התיבה כמו שפי' לעיל ו' י"ט), ואפשר דזו גם כונת רש"י ז"ל, דהא וַיִּחַטְּאוּהוּ מתפרש עבודת הדם, וזו היא העשי' דאיירי בה רש"י ז"ל, אבל דברי הספורנו צ"ע.

י יד חזון איש. דין אכילת בנות אהרן
תֹּאכְלוּ בְּמִקְוֹם טָהוֹר אֶתָּה וּבְנֵיךָ וּבְנֵיֶיךָ אִתְּךָ. לכאורה א"צ קרא למעט אשה (א"ה: מעבודה) יותר מזר ישראל, וזר הוזהר על כל עבודות כהונה, וכל עבודות כהונה נתנו לאהרן ובניו, והרי פינחס שהיה בשעת משיחה ולא הומשח לא היה כהן, וכמו כן בנות לא הומשחו, וי"ל דבנות שאני דהוין נטפלין לאביהן ואוכלין בתרומה, ולא עוד אלא שנותנין מתנות כהונה לכהנת כדאמר חולין קל"ב א' ואפי' נשאת לזר, ואיכא למ"ד התם דכהן ואפי' כהנת, עד שיכתוב אהרן ובניו, ונראה דפינחס קדם שזכה לכהונה לא אכל בתרומה ולא לקח מתנות כהונה, ובנות אהרן אכלו בתרומה וקבלו מתנות כהונה מפני שאינן בכהונה עיקרים אלא נטפלין, ולפיכך נסתפקו בתו' שאין צריכין בגדי כהונה.

הרב חיים גריינימן ז"ל. וַיִּשָּׂא אֶהֱרֹן אֶת יָדוֹ אֶל הָעַם וַיְבָרֶכֶם. בסוטה ל"ט א' שמעינן דשייך בברכת כהנים שיהא בה מכשול ועון, ע"ש, וצריך להבין מאי מכשול ועון שייך בזה, ולא משמע שאם לא כיוונו שיהא בזה מכשול ועון, ושמא במקדש

¹⁰ המסכיל הידוע נ"ה ויזל. דקדוקיו אינם פסולים, והרב מלבי"ם ז"ל מרבה להביאו.

שברכו בשם המפורש יתכן מכשול ועון שישמע אדם שאינו הגון, ועי' תו' סוטה מ' ב' שהי' מתעלם השם מן השומעים מידו, ולמ"ש בזהר והובא במג"א סי' קכ"ח ס"ק י"ח שאם לא רחמים לציבורא או דציבורא לא רחמים לי, אין לו לישא כפיו, שמא אפשר לפרש דהיינו מכשול ועון, וצ"ע. בסוטה אמרינן דבמקדש אומר את השם בכתבו, ויש לעי' כהן שבירך במקדש בכינוי אם יצא ידי חובה, וממה שנמנעו מלברך בשם כשמת שמעון הצדיק כדאמר יומא ל"ט, אין ראי' דהתם דינא הוא שלא לברך בכתבו בזמן דליכא גילוי שכינה כמ"ש תו' ל"ח א' ד"ה הרי, ומסתבר דלא יצא כיון דבמקדש מצותו בככתבו, כדילפינן בגמ' מקרא.

הרב דוב לנדו נר"ו. ראשיכם אל תפגעו ובגדיכם לא תפרמו ולא תמתו.
כתב הרמב"ן הנה בני אהרן הכהנים המשוחים, אע"פ שהם כהנים הדיוטים עשה דינם בימי המלוואים כדן משוח מלחמה לדורות שהוא אינו פורע ואינם פורס ולא מיטמא לקרובים ככהן גדול, אבל אינו מקריב אונן, וגם הם לא הקריבו באותו היום, כמו שדרשו (ובחים ק"א) הן תיזס הקריבו את חטאתם, וכי הם הקריבו שהם הדיוטות אני הקרבתי שאני כהן גדול והנה בכל המקרה הזה לא נתבטל דבר במלוואים, שכבר קרבו הקרבנות, ולערב אכלום כולם הראוי לאכילה ואפשר שיהיה זה כל ימיהם באלעזר ואיתמר שיהיה דינם כמשוח מלחמה, בעבור שנמשחו בשמן המשחה, ויהיה זה טעם פי' ש'מן מ'שחת ה' עליכם. ולכא' משמע דאין זה מדין הוראת שעה. ויל"ע בכהן משיח שעבר ממשחתו ע"י הסתלקות בפה, יעוי' תוס' יומא י"ב ב', אי שרי בה' דברים, מי גרע מאלעזר ואיתמר, ויש לחלק, וצ"ע בסוגיא בפ"ג דהוריות. וכן יל"ע במשוח מלחמה שהעבירוהו. (כמבואר בתוס' ישנים יומא ע"ג א' שאפשר להעבירו). וצ"ת.

הפטרות שמיני

גור אריה צור נר"ו. הפטרות שמיני ספרד, בספר שמואל (ב' 11, מפרק ו פסוק א, עד פרק ו פסוק יט)

בביאור ההפטרות ושייכותה לפרשה

על פניו נראה בעליל הקשר בין ההפטרות לפרשה והוא ענין מות עזא בגשתו אל הקדש כנגד מות נדב ואביהו בהקריבם אש זרה אשר לא צוה אותם ה'. ככתוב: וישלח עזא אל ארון האלהים ויאחז בו פי' ש'מטו הבקר: וכן מובא ב'לבוש' תצ"ג: ואלו הן ההפטרות השייכות לפרשיות שבין פסח לעצרת. לפרשת שמיני מפטירין בשמואל [ב ו] ויוסף עוד דוד וגו', והיא שייכת לפרשה זו מפני שיש בה ענין פרץ עוזה שקרב יותר מדאי אל ארון אלהים ונענש עליו, והוא דומה למיתת נדב ואביהו שהקריבו אש זרה לפני האלהים ונענשו עליו מיתה. עכ"ל.

ובשימת לב, למנהג האשכנזים בקריאת ההפטרות שממשיכים לפרק הבא, לפרק ז', שלכאורה אינו נוגע למות עזא, יש לומר שיש בנביא שייכות לפרשה, לענין בניין המשכן שבמדבר אל מול בניית בית המקדש לעתיד לבוא.

ככתוב פי' לא ישבתי בבית למיזם העלתי את בני ישראל ממערים ועד היום הזה ואחיה מתחלף באהל ובמשכן:

ובעוד שבמדבר לא היה המשכן קבע לה' אלא בזמן החניות, שפירקוהו בזמן אשר נעלה הענן למסעיהם, לעתיד לבוא יהיה בית ה' קבוע להשראת שכינתו ית' עת ישכון עליו הענן והשכינה הק' עד עולם. ואף כי עתיד בעוונות להקרב

¹¹ אין במקרא ספר בשם 'שמואל ב'. בחלוקה הנוצרית של המקרא נחלקו שמואל מלכים ודברי הימים לשניים. לכן הובא כאן 'ב' בסוגריים, אין זה שם הספר אלא מראה מקום היכן למצוא. יצא לאור תנ"ך ובו חלוקת הפרקים והפסוקים לפי החלוקה היהודית.

בינתיים פעמיים, הרי יחשב הדבר לפירוק ארעי, כבעת המסעות במדבר, עד החניה האחרונה לעתיד לבוא בו יבנה ולא יחרב עוד.

וכן מובא בנביא: וַיְהִי בַלֵּילָה הַהוּא וַיְהִי דְבַר יְהוָה אֶל נָתָן לֵאמֹר: לֵךְ וְאָמַרְתָּ אֶל עֲבָדֵי אֱלֹהֵי דָוִד כֹּה אָמַר יְהוָה הָאֵתָה תִּבְנֶה לִי בַיִת לְשֹׁכֵתִי: כִּי יִמְלֹאוּ יָמַי וְשֹׁכֵתִי אֶת אֲבֹתַי וְחִקִּמְתִּי אֶת זֶרְעִי אַחֲרָיִךְ אֲשֶׁר יֵצֵא מִמֶּעֵיךְ וְהִכִּינֹתִי אֶת מַמְלַכְתּוֹ:

הוא יבנה בית לשמי ויבנותי את פסא ממלכתו עד עולם:
כן נזכה לבניינו בב"א.

מגליון שמיני סז. ו ה' ובצלצללים: החטף בצד"י השנייה כנראה בהשפעת הסגול בראשונה.

השוואה: הללוהו בצלצללי-שמע הללוהו בצלצללי תרועה בסוף ספר תהלים.

השנה (פה) השויתי לכמה דפוסים ולמאגר בשו"ת בר-אילן. ונתברר שיש מנקדים בסגול, מה

שאינו נכון אם לא מדגישים את הלמ"ד, ויש מנקדים בשוא

העיר על זה ידידנו בעל תורת הקורא נר"ו.

^{טז} מסתבר שאין כאן מחלוקת עקרונית בין המנקדים 'ובצלצללים' בחטף סגול

לבין המנקדים 'ובצלצללים' בשווא, ושניהם סוברים שהצד"י בשווא נע, אלא שהמנקדים בחטף סגול עשו זאת כדי לסמן שהשווא נע כאן נוטה לניקוד סגול

ולא לניקוד פתח (אולי בהשפעת ניקוד הצד"י הראשונה) כבשאר מקומות (כמבואר במאמר החטפים. ואולי משום כך הסופרים האשכנזים לא ראו צורך לסמן חטף סגול זה, משום שבשונה מחטפים אחרים בהם הסימון נדרש כדי לסמן את עצם נעות השווא, כאן נעות השווא ברורה, והחטף סגול בא לסמן רק שנוטה לסגול ולא כרגילות שנוטה לפתח, וכיון שאצלם כל שווא נע נוטה לסגול, לא ראו צורך בסימון).

ובנוגע למעט הספרים המנקדים בסגול, יש להסתפק קצת האם סברו שזו

תנועה גמורה ולכן ניקודה בסגול, או שמא זו רק טעות של השמטת השווא.

ולמעשה, כיום שלרוב העולם אין חילוק בהגייה בין שווא נע לחטף סגול

ולסגול, אין כל כך משמעות מעשית בקריאה לחילוף זה.

במאגר בפרויקט בר-אילן מנוקד בסגול וכנראה כן לפי כ"י לנינגרד.

מצטרף למזוריות של לנינגרד, זו כנראה שיטה ולא טעות ניקוד בעלמא.

תן לחכם ויחכם עוד

אנא שלחו את הערותיכם!

הכתובת למשלוח: eliyahule@gmail.com

הערות מתקבלות גם באנגלית.

הודעה מאתר "לדעת" כאן תוכלו להוריד גליונות פרשת השבוע מדי שבוע (גם גליונו מופיע שם):

<http://www.ladaat.info/gilyonot.aspx>

מאמרנו מופיע **ונשמר** באוצר החכמה בפורום דקדוק ומסורה

<http://forum.otzar.org/forums/viewtopic.php?f=45&t=10317&p=272195#p272195>

מאמרנו מופיע **ונשמר** באתר דרשו <http://www.dirshu.co.il/?p=140390>

אם אתה מתעניין

בהגטים הלשוניים של התורה

(לשון המקרא, המשנה, התלמוד וכו')

אתה מוזמן להרשם (בחנם)

לקבלת דוא"ל בגישאים לשוניים

כתובת: info@maanelashon.org

☺ בוא להחכים את עצמך ואת שאר המכתבים ☺